

VISUL UNEI NOPTI DE VARA, musical în două părți, prelucrare după **WILLIAM SHAKESPEARE** de **KOVÁCS LEVENTE** • Data premierei: 14 septembrie 1988. • **TEATRUL DIN SFÎNTU GHEORGHE,** secția maghiară • Regia: **KOVÁCS LEVENTE** • Decoruri: **NAGY ÁRPÁD** • Costume: **KELEMEN TOROCZKAI JUDIT** • Muzica: **CSIKY CSABA** • Coregrafia: **KÖNCZEI ÁRPÁD** • Distribuția: **DARVAS LÁSZLÓ** (Tezeu), **SIMON ANDRÁS** (Egeu), **MÁRTON ÁRPÁD** (Philostat), **KRIZSOVÁNSZKY SZIDONIA** (Hippolyte), **CSENGÖFFY LÁSZLÓ** (Oberon), **BALÁZS ÉVA** (Titania), **NÁSZTA KATALIN** (Puck), **B. PIROSKA KLÁRA** (Măzărîche), **MÁRTON ÁRPÁD** (Bob de muștar), **SZABÓ MÁRIA** (Fluturas), **VÁRADY MÁRIA** (Pinză de păianjen), **BARTHA ÁGOTA**, **SEBESTYÉN MELINDA**, **LŐRINCZY RENÁTA** (Zine), **LÁSZLÓ KÁROLY** (Gutuie), **MÁRTON ÁRPÁD** (Jurubiță), **DOBOS IMRE** (Flaut), **DEBRECZY KÁLMÁN** (Botișor), **GYÖRY ANDRÁS** (Bottom), **VEIERESS LÁSZLÓ** (Timpanul).

acesta, pe urmă, din ce în ce mai slobodă. Puck (Nászta Katalin) îi cîntă smerit în strună stăpînului, dar numai părelnic; cînd stăpînul nu-i acasă... Îndrăgostiții și meșteșugarii își văd de treabă și de partitură, cu oarece foloase. Diferențele sînt doar de participare și de efort în lucrarea artistică. István Márta în Hermia își anihilează partenerii-îndrăgostiți prin însăși forța talentului și ponderea pe care



Imagine din „Visul unei nopți de vară”: Un Shakespeare pe portativ

să se-o zădărească. Tînăra actriță posedă un glas și un arsenal de subtile mijloace care o propun pentru ceea ce se cheamă o tragediană, echivocul gravității cu care-și ferecă umorul născînd un comic de calitate. Ceilalți trei amorezi sînt mai plăpînzi, se ferece să palpite, fie din suferința (Balint Péter), fie din lipsa de umoare (Darkó Éva, Tóth J. Tamas). Oberon (Csengöffy László) e definit unidimensional, prin rigiditate și încruntare dictatorială, dar regizorul a reușit să-i confere, în relația cu Puck mai cu seamă, năstrușnice oglinzi ce-l demască și-i ridiculizează demonia, către finlele jocului. Titania, „victimă” dinții a miniei sale, e jucată de Balázs Éva cu aere de doamnă din înalta societate ajunsă la necazul pîrgului un fel de Chiriță în lumea elfilor. Grupul meșteșugarilor este divers ca potențe calitative. Dobos Imre și Debreczy Kálmán (Flaut și Botișor) își fac cu folos meseria de comedienți; László Károly schițează o înduioșătoare caricatură de intendent cu frica zeilor. O creație (debutantă) în conceperea costumelor — Kelemen Toroczky Judit — atrage atenția prin fantezia, utilitatea și bunul-gust investite. Muzica lui Csiky Csaba este originală, plăcută și neasurzitoare; păcat că s-a apelat la procedeul playback-ului, care produce comicità neprevăzute în scenariul regizoral. Kovács Levente și echipa de la secția maghiară a Teatrului din Sfîntu Gheorghe au voit să contemporaneizeze. Au vrut să pună în acord Visul... cu un nou fel de simțire. Gîndul le-a reușit, parțial. Au lipsit omogenitatea participării, empatia întregii trupe, sincronia școlilor și manierele de interpretare

Tcodor SUGAR

Virtuozitatea tehnică a dramei politiste

Hanul enigmelor, piesa polițistă a Maricăi Beligan, e un joc amuzant de-a misterul, așa cum ne apare în viziunea lui Cornel Popa, pe scena Teatrului „Ion Văsilescu” din Giurgiu, ce se înscrie ca a treia versiune, după aceea de la Teatrul „Bacovia” din Bacău și de la Naționalul craiovean. În intenție este și o dramă a mistificării, care ar fi putut duce la o adevărată criză de identitate, dar autoarea nu insistă asupra psihologiei, ci rămîne în limitele genului, incitîndu-ne doar curiozitatea de a afla cine e criminalul — în acest caz, mistificatorul, și care e mobilul acțiunii sale. Misterul, în scenă, e augmentat și de un grădinar (rol mut încredințat lui Aurelian Napu), care pătrunde pînditor, în antracte, punînd cîte un trandafir pe fotoliul pe care se va așeza bătrîna Coster. Aceasta se vădește

a fi totmai detectivul (greu depistabil, ca de altfel și criminalul, sub identitatea unui fals comisar de poliție).

Jocul actorilor e dominat de personalitatea Ancăi Alecsandra în doamna Coster, o bătrână ușor ticăită, simpatcă, ascunzându-și energia sub o pretinsă claudicație de care, uneori, „uită” cu amuzantă distracție. Anca Alecsandra, prin acest aer amuzat și amuzant, acordă principala notă de ușoară badinerie spectacolului. O contrapondere oferă Mirela Nicolau în victima mistificației, tinăra Marie-Rose Van Loo. Ea joacă, în registru realist, deruta, spaima, în fine disperarea personajului, în obstinația sa de a-și păstra identitatea, personalitatea nealterată. Un fals comisar de poliție, cu mască de cabotin, altă cită să lase să se ghicească impostura, ne oferă Ovidiu Gherasim Robu, iar Sanda Maria Dandu creionează la rindu-i profesionalismul imperturbabil al unei hoteliere stilate.

IANUL ENIGMELOR de MARICA BELIGAN • **TEATRUL „ION VASILESCU”** din GIURGIU • Data premierei: 3 decembrie 1988 • Regia: CORNEL POPA • Distribuția: SANDA MARIA DANDU (Yolande Boudart); MIRELA NICOLAU (Marie-Rose Van Loo); ANCA ALECSANDRA (Doamna Coster); OVIDIU GHERASIM-ROBU (Comisarul Tillmanns); AURELIAN NAPU (Grădinarul).

În consens cu finalul piesei, regia imaginează un alt final, surprinzător, ce nu numai că motivează gestică personajului mut, grădinarul, dar repune în ordinea jocului iluzia scenică, arătându-ne că totul e doar virtuozitate tehnică de dramă polițistă.

Constantin RADU-MARIA

Un text neînțeles

„Jocul dragostei și-al întâmplării”? Nimic mai fals! Nu-l un joc al întâmplării de vreme ce ambele familii nobiliare, care aveau în intenție înscrisura, cad de acord că, pentru a feri mariajul celor doi tineri de vicisitudinile contractului matrimonial încheiat numai pe criteriul interesului de clasă, e necesar să se adopte tactica inversării locurilor sociale ocupate: cele două odrasle se vor travesti în servitori, iar servitorii lor personali vor juca rolul de stăpâni. Nu-l nici un joc al dragostei, întrucât cei doi servitori pot face „coup de foudre” unul pentru celălalt în vreme ce stăpînii lor, în posturile de servitori, vor face, în timpul hîrjoanel sentimentale, tot soiul de fițe, mure și fa-

**JOCUL DRAGOSTEI ȘI AL ÎN-
TIMPLĂRII** de MARIVAUX •
**TEATRUL NAȚIONAL „VASILE
ALECSANDRI”** din IAȘI • Data
premierel: 14 februarie 1989 •
Regia: OVIDIU LAZĂR • Sceno-
grafia: ANDREEA IOVĂNESCU
• Distribuția: FLORIN MIRCEA
(Domnul Orgon); RADU DUDA
(Mario); MIHAELA ARSENESCU-
WERNER (Silvie); EMIL COȘERU
(Dorante); DOINA DELEANU
(Lizette); PETRU CIUBOTARU
(Arlecchin). În alte roluri: CA-
TINCA TUDOSE, PUȘA DARIE.

soane, iar tinăra nobilă nu va recunoaște că-l iubește pe falsul servitor, decît numai după ce află că nu e ce pare. Dar al cui joc este atunci? Marivaux e un dibaci; textul acesta ascunde un rînjit de satisfacție mezalianța, metisarea socială e imposibilă din moment ce nici oarba dragoste nu o înlesnește. „Jocul dragostei și-al întâmplării” este trucul retoric al reducerii la absurd pentru a demonstra imposibilitatea unui fapt cîndva jînduit de clasele de jos. Numai Dumnezeu știe ce mai poate fi considerat comic azi într-un text al cărui sens de mult nu mai stîrînește hohote de ris victorioase și nici nu mai există cetățeni-spectatori iritabili dintr-o atare pricină. Și cum Dumnezeu spectacolului e regizorul, e clar că nici el nu a știut de ce a ales acest text pentru a-l monta! Și nici nu l-a înțeles! Degeaba montarea de la Naționalul ieșean se bucură de o scenografie generoasă, aerată și ostentativ seducătoare (semnată de Andreea Iovănescu), degeaba Florin Mircea (în Orgon) joacă rolul unui „deus ex machina” la vedere, Mihaela Arsenescu-Werner (Silvie) se răsfată cu artag, Doina Deleanu (Lizette) pune patimă naivă, în timp ce Emil Coșeru (Dorante) și Petre Ciubotaru (Arlecchin) se străduie să innobileze cu ridicol măștile sociale schimbate între ei; bufonadele serbede, poantele grosiere, haotica alergătură prin scenă gen cursa de 100 metri cu obstacole nu spun nimic și au darul să smulgă răzlete hohote doar de la spectatorii obișnuiți să se amuze de orice li se pare caraghios. S-ar părea că numai graficiană caletului de sală (Doina Condurache) a înțeles piesa: răsturnînd imaginea de pe coperta I a programului pe coperta a IV-a, într-o simetrie de oglindă și titlul piesei e tipărit și se poate citi de-a-ndoaaselea. Iată ideea regizorală de spectacol!

Paul Cornel CHITIC